

מסכת מועד קטן דף יז.

• **רבי תנחום..... - תלמיד שנידה לכבודו, נידויו נידוי,**

- **דתניא** מנודה לרב מנודה לתלמיד, מנודה לתלמיד אינו מנודה לרב,
- **הא לשאר בני אדם מנודה, וע"כ אינה מנודה למילי דשמיא, דא"כ** היא מנודה לכל ואפילו לרב,
- **ואלא מאי שמנודה לכבודו, וראינן שנידויו נידוי.**

• **רב יוסף - צורבא מרבנן יכול לפסוק דין לעצמו לומר את מחייבת לי הכי והכי, ובלבד שודאי הוא לו ולא ספק.**

• **ההוא צורבא מרבנן שיצא עליו שמועות רעות,**

- **רבי יהודה** היה מסופק מה לעשות, **דאין לנדות אותו**, שצרכין לו חכמים של עירו, שהוא רבן, או דלמא **יש לנדותו** משום שחלל שם שמים?
- **רבב"ח אמר ר' יוחנן - "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבקות הוא",** אם דומה הרב למלאך ה' יבקשו תורה מפיו, ואם לאו, אל יבקשו תורה מפיו.
- **שמתיה רב יהודה, לאחר זמן חלה** רב יהודה, ובאו לבקרו ואתא איהו נמי בהדייהו, ורב יהודה חייד שלא יפחד מאותו מעשה בעולם הבא, משום שלא חנף ולא נמנע מלנדותו, כיון שראוי לכך.
- **רבי יהודה נפטר**, ובא אותו מנודה לבית המדרש ואמר לחכמים להתירו,
- אמרו לו שאין אדם חשוב כאן כמו רב יהודה להתירו, ושילך אצל רבי יהודה הנשיא,
- הלך אצלו ועיין רבי אמי ומסיק שראוי להתירו,
- ועמד רבי שמואל בר נחמני ואמר מה שפחתו של בית רבי, לא התירו עד שלש שנים, רב יהודה על אחת כמה וכמה, ולא התירו,
- [שפחה של רבי ראתה מי שהכה את בנו הגדול, שעבר על "לפני עור..." , ואמרה שיהא אותו אדם בנדוי.]
- יצא אותו ת"ח המנודה ובאה צרעה והכישה אותו על אמתו ומת,
- הביאו את גופו למערת הקבורה של חסידים ולא קיבלוהו (נחש...),
- ובאו למערת הדיינים (שחסידים עדיפי מינייהו) וקבלוהו משום דעבד כדרב אילעאי
- דאמר שיותר יפה לעבור עבירה בצנעה ולא בפרהסיא, וילבש שחורים, ואז ליכא חילול ה'.
- (או לפי לישנא אחרינא ברש"י כשעשה כל הנ"ל, בסוף לא יחטא.)

מסכת מועד קטן דף יז.

- **ריש לקיש** היה שומר פרדס, ובא אדם לפרדס, ואכל תאנים....
- **רמא ביה קלא**, ולא אשגח ביה, **ואמר ר"ל** יהא אותו אדם בנדוי,
- **א"ל אותו אדם**, שיהא ר"ל בנדוי כיון שלא היה לנדות אותו בחנם,
- **בא ר"ל** לבית מדרש לשאול על הדבר, **ואמרו לו שהוא** (ר"ל) **בנדוי**, ולא אותו אדם,
- **כיון שר"ל** לא ידע מי הוא ששם אותו בנדוי, **אמרו לו** לילך אצל הנשיא להתירו,
- **דתניא**, נידוהו ואינו יודע מי נידהו, ילך אצל נשיא ויתיר לו.

חזר וסרח	פעם אחת	אב בית דין שסרח
מנדין אותו בפירוש, מפני חילול ה' שיגרם אם לא יענש אותו על חטאיו.	אין מנדין אותו בפירוש, אלא אומרים לו "הכבד ושב בביתך" ***	רב הונא, באושא התקינו
אין מנדין אותו		ריש לקיש
*** (אומרים לו בלשון כבוד, עשה עצמך כאדם שכבד עליו ראשו ושב בביתך, לישנא אחרינא התכבד כבודך שתשב בביתך)		

- **מר זוטרא חסידא** כי מחייב צורבא מרבנן שמתא, היה מנדה את עצמו תחילה, ולאחר זמן היה מנדה את אותו ת"ח, ובבואו מבית מדרש לביתו, היה מתיר לעצמו את נידויו, ואח"כ היה מתיר את נידויו של אותו ת"ח.
- **רב גידל אמר רב** - ת"ח מנדה לעצמו ומיפר לעצמו.
- **רב פפא** - יבוא אלי שכר טוב שלא נדיתי לת"ח צעיר מועלם, וכשמתחייב ת"ח צעיר נידוי היה עושה כמו שעושים בארץ ישראל לענוש אותו במלקות ולא בנדוי.

מסכת מועד קטן דף יז:

• מאי שמתא?	רב -	שם מיתה, שיש בשמתא גורם למיתה.
	שמואל -	שממה (חורבן) יהיה.

- **גמרא** - השמתא משאירה רושם לרעה לעולם כשמן שטחין בו את דפנות התנור, שנבלע בתוכו ואינו יוצא לעולם.
- **ריש לקיש** - כשם שנכנסת ברמ"ח אברים בכל גופו, כך יוצאה לגמרי מכל רמ"ח אברים לאחר שהותרה.
- **נכנסת** ברמ"ח אברים כדכתיב "והיתה העיר חרם", וחרם גימטריא רמ"ח.
- **ויוצאת** מכל גופו דכתיב "ברגז רחם תזכור", ורחם גימטריא רמ"ח.

• רב יוסף - הטל שמתא על זנב של כלב , שמשם תכלה את כל גופו, וכמו במעשה בכלב שהיה אוכל את נעלי חכמים, ועשו חרם על מי שגנב נעליהם, ונתפסה אש בזנבו של הכלב, ואכלה את כל הכלב.
--

- **מעשה באדם אלים שהיה מצער ת"ח צעיר**, אתא לקמיה דרב יוסף ואמר לנדותו, אבל היה מפחד ממנו, וכן היה מפחד ליקח כתב שמתא נגדו בב"ד, ולבסוף נטל הכתב שמתא והניחוהו בכד בבית הקברות, ותקע בתוך הכד אלף קולות שופר בכל יום במשך מ' יום, ולבסוף פקע כדא ומת האדם האלם.
- **השופר** רמז "שנפרעים ממנו".
- **השברים** (קולות) רמז ששופרים בתים גבוהים, דתניא אמר רשב"ג כל מקום שנתנו חכמים עיניהם, או מיתה או עוני.

מסכת מועד קטן דף יז:

• **משנה יג:** - ואלו מגלחין במועד, והנזיר והמצורע העולה מטומאתו לטהרתו.

גמרא יז: - ברייתא	שלא היה להם פנאי לפני המועד	היה להם פנאי לפני המועד
כל אלו שאמרו מותרין לגלח במועד	מותר	אסור
נזיר ומצורע	מותר	מותר - שלא ישהו קרבנותיהן

• **ברייתא - הכהן והאבל מותרין בגילוח.**

• **גמרא - בענין אבל שמתיר הברייתא לגלח במועד, ליכא למימר בחל שמיני שלו בערב הרגל, שהיה צריך לגלח בערב הרגל, דתנן הקובר מתו שמונה ימים קודם הרגל, בטלו ממנו גזרת ל" יום, ומותר בגילוח, הואיל וכבר התחיל יום אחד מן השלשים, וזה הואיל ולא גילח ערב הרגל, לא יגלח ברגל.**

• **וליכא למימר כשחל שמיני שלו להיות בשבת ערב הרגל, שהיה אנוס שלא היה יכול לגלח ולכן מותר במועד, שצריך היה לגלח בע"ש, דהא אמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא הלכה כאבא שאול, דאפילו לא קבר אלא ז' ימים לפני הרגל, בטלה ממנו גזרת שלשים, ואפילו לחכמים שאמרו שצריך שמונה ימים, מודים חכמים לאבא שאול בחל שמיני שלו בשבת ערב הרגל, שמותר לגלח ביום שביעי בע"ש כיון דאנוס היה ביום השמיני, וא"כ צריך היה לגלח בע"ש.**

• **ואלא מאי, שחל שביעי שלו להיות בשבת ערב הרגל, וכאבא שאול, שמקצת היום ככולו, ויום השביעי עולה לכאן ולכאן, ונחשבת התחלת ימי השלשים, והרגל מבטל השלשים, ומותר בגילוח, אלא שאנוס הוא דהוי שבת, לכן מותר במועד. ותנא דידן דלא תני אבל, משום דסבר כחכמים דלא אמרינן מקצת היום ככולו, ואכתי לא שילם אבילות דשבעה קודם הרגל, ולא הוי אנוס, דאפילו לא הוי שבת, לא מצי לגלח, להכי אינו מגלח במועד.**

אבל	כשחל יום השביעי בשבת ערב הרגל
תנא דידן (משנה) - אסור במועד	חכמים - אכתי לא שילם אבילות דשבעה קודם הרגל, והרגל אינו מבטל השלשים, ולכן אסור בגילוח אפילו לאחר הרגל.
תנא ברא (ברייתא) - מותר במועד	אבא שאול - כבר חל השלשים ימי אבילות, והרגל מבטל השלשים, אלא שאנוס הוא דהוי שבת, ולכן מותר ברגל.

מסכת מועד קטן דף יז:

- בענין כהן שמתיר הברייתא לגלח במועד, ליכא למימר דשלים משמרתו (בשבת) בערב הרגל, שהיה לו לגלח בע"ש, דהא אמרינן אנשי משמר אסורין בגילוח, ובחמישי (וע"ש) מותרין בגילוח מפני כבוד השבת, וא"כ אינו אנוס, ואסור לגלח במועד.
- אלא שנשלמה משמרתו ברגל עצמו, כגון שיום חמישי היה יום ראשון של רגל דלא מצי לגלח דהוי יו"ט, ולכן היה אנוס ויכול לגלח במועד.

כהן	כשחל יום טוב ביום חמישי של משמרתו
תנא דידן (משנה) - אסור במועד	כיון דתנן בג' פרקים בשנה היו כל המשמרות שוות באימורי הרגלים ובחילוק לחם הפנים, כמאן דלא שילם משמרתו ואסור לגלח במועד.
תנא ברא (ברייתא) - מותר במועד	אע"פ שיש להם חלק בקרבנות הרגל, מ"מ עיקר משמרתו כבר השלים, ולכן מותר לגלח במועד, כיון שהיה אנוס בשבוע הקודם.

<p>תניא תכפוהו אבליו זה אחר זה, הכביד שערו, מיקל בתער (ולא במספרים), ומכבס כסותו במים (ולא בנתר ופְּאָקֶל). אמר רב חסדא, זאת אומרת אָבֵל אסור בתכבוסת.</p>	
<p>ברייתא א' - כל אלו שאמרו מותרין לגלח במועד, מותרין לגלח בימי אבלן.</p>	<p>ברייתא ב' - כל אלו שאמרו מותרין לגלח במועד, אסורין לגלח בימי אבלן.</p>
<p>מיירי בשתכפוהו אבליו, שאז מותר לגלח כדרכו במספרים.</p>	<p>מיירי בשלא תכפוהו אבליו, שאז אסור לגלח.</p>

ליטול צפורנים...	במועד	אָבֵל בימי אבלו
ר' יהודה	אסור	אסור
ר' יוסי	מותר	מותר

הלכה לענין ליטול צפורנים...	במועד	אָבֵל בימי אבלו
עולא	מותר (כר' יוסי)	אסור (כר' יהודה)
שמואל (הלכה כדברי המיקל באבל)	מותר (כר' יוסי)	מותר (כר' יוסי)

If you would like the shakla vetarya summaries emailed directly to you (before it is posted on the website), or to give feedback, please email blumenfeldyaakov@gmail.com.